

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:r 3
Mars

Redaktör och ansv. utgivare
A. W. HELLSTRÖM.

1908
[12:te årg.]

Din vill jag vara.

*Din vill jag vara, o Jesus, din!
Dig vill jag följa och tjäna.
Gjut i min själ av din ande in,
Kraft mig förläna!*

*Du har mig kallat ur nöd och natt,
Ljuv var din röst — du vann mig.
Evigt jag gläds åt min lycka, att
Äntligt du fann mig.*

*Nu vill jag följa och tjäna dig,
Tills jag där uppe får vara,
Skåda i fullhet din nåd mot mig,
Frälst från all fara.*

Aug. B.

Är du Guds barn?

O tänk, vilken sällhet och lycka det innebär att vara Guds barn! Det är i sanning det största, skönaste, lyckligaste och ärofullaste, som kan komma på en arm, syndig människas lott. Det är oändligt mycket mer än att här i världen vara »rik mans barn» och »bättre mans barn», som man brukar säga.

»Tryggare kan ingen vara
Än Guds lilla barnaskara.»

Vem kan väl beskriva den fröjden att stå i nåd hos Gud, att få förbliva hans barn! Det medför den högsta frid och lycka, som här i tiden kan givas, och en ousäglig, ovansklig glädje och sällhet för evigheten.

Käre unge vän! Du torde i likhet med så många andra mena, att livet i förening med Gud är ett dystert och glädjefattigt liv och att det allra minst har något, som kan locka och tilltala ett ungt, för livets glädje tillgängligt sinne. Om du så tänker, är detta ett stort misstag. Livet i Gud driver visst icke lycka och glädje på flykten, nej, det innebär just i sig källan till den högsta och skönaste lycka och den renaste och upphöjdaste glädje. Vill du därför njuta en sannskyldig, djup och varaktig ungdomsglädje, så vänd dig till Gud och bli hans barn! Ty först då är en ung människa i sanning glad och lycklig, då hon fruktar och älskar Gud och lever såsom ett verkligt hans barn. Visserligen är ett sådant liv icke idel solsken i yttre hänseende. Det ställer sina allvarliga försakelse- och lidandes krav på människan. En Jesu lärjunge måste taga korset på och följa sin Mästare. Men i tron på Jesus blir »oket ljuvligt och bördan lätt». Och det är i alla fall oändligt mycket bättre att fördraga en kort tids smälek och lidande och sedan njuta en evig glädje än att till en tid hava lust och glädje i synden och gå en evighet av mörker och kval till mötes.

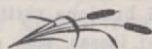
Därför, älskade unge vän, är du verkligen mån om din lycka och sällhet för tiden och evigheten, så överlämna dig just nu, i rosig vårdag, på allvar åt Gud, om du ännu vandrar främmande för honom! Uppskjut icke denna viktiga sak till en oviss framtid.

»Dröj ej, tills den kulna hösten
Gjort dig stapplande och svag!

Nu står solen högt på fästet,

Nu är salighetens dag!

Ja, unge vän, är du Guds barn, eller vill du åtminstone bliva det? O, skynda dig att få denna viktiga angelägenhet avgjord, innan det blir för sent! Minns detta: »Alla, som mottogo honom, gav han makt att bliva Guds barn, dem som tro på hans namn» (Joh. 1: 12) K.

Medvetet trosliv.

»Lever du det nya livet uti Jesu Kristi tro?» Detta är den viktigaste fråga, vi kunna ställa till varandra. Så är ock den viktigaste fråga, vi kunna rikta till oss själva: *Lever jag?* Huru väl göra vi ej mot oss själva, om vi allvarligt ställa oss inför denna fråga, och icke lämna den, förr än vi med verklig inre förvissning kunna säga: »Jag lever icke nu mera jag, utan Kristus lever i mig!» Denna inre förvissning, detta medvetna liv, behöva vi alla för att kunna stå som frimodiga stridsmän i den store konungens här. Vi behöva genom hel och full avgörelse föras in i ett fullt personligt samliv med Gud.

Men vi stå ofta i fara att förväxla själva livet med sådant, som hör till det andliga livets yttringar. Så har det i alla tider varit. Fariseerna på Kristi tid beflitade sig om gudaktighet, under det de voro andligen döda. Kristus själv sade om dem, att de voro vitnade grifter, som innantill voro fulla med de dödas ben och all orenhet. Paulus talar om sådana, som äga gudaktighetens sken, men hava förlorat dess kraft. Även i våra dagar finnas sådana. Må vi därför, en var för sin personliga del, söka full klarhet och förvissning på denna viktiga fråga: *Lever jag?* Att i detta avseende fara vilse kan leda till de förfärligaste följder.

Det eviga livet gives oss endast genom tron på Jesus. Icke genom ett blott försanthållande av vad vi hört om Jesus, utan genom detta innerliga, förtroendefulla umgänge med honom, varigenom vi få förspörja hans kraft i vårt inre. Genom denna tro delaktiggöras vi av försoningsblodets renande och omskapande kraft, av Andens vittnesbörd, av frid och vila.

Vi hava förlossning i Frälsarens blod,

Vi renas i syndaförlåtelsens flod,

När Jesus i tron vi anamma.

Många minnas med glädje den stund, då hjärtat genom tron så omfattade Frälsaren, att det eviga livet tändes. De sjunga:

»O sälla dag, då Jesus fann min själ,
Och jag fann honom i min nöd och smärta!
Nu slipper jag att vara syndens träl,
Ty genom tron han bor uti mitt hjärta.

O sälla stund, då vår förening slöts,
Och jag gick in i brudens rättigheter!
Det bandet kan ej lossas, som då knöts,
Av nöd och död, av tid och evigheter.»

Men icke alla hava så klara minnen av en övergång från mörkret till ljuset, från satans makt till Gud. Bland de unga finnas många, vilka från barnaåren trott på Herren. De ha aldrig varit ute i världens villa, aldrig haft lust i synden. De veta ej med sig någon övergång från död till liv; de hava ingen erfarenhet, lik den förlorade sonens, emedan de aldrig såsom han varit borta från sin fader. Många äro ock bedrövade över att de ej kunna minnas den dag eller stund, då deras trosförhållande till Jesus frambringade medvetet liv. De komma därför ofta i tvivel, huruvida de verkligen äga detta liv eller ej.

En allvarlig självprövning i detta avseende är för ingen farlig eller överflödig, nej, vi gjorde alla väl uti att varje dag ställa oss inför en sådan. Men å andra sidan böra vi icke sätta vårt andliga liv i tvivelsmål endast därför, att vi ej minnas den dag, detta liv tändes. Det är vida farligare att så trösta på den gamla omvändelseerfarenheten, att den andens räddhåga, vilken kan ställa oss inför daglig självprövning, försvinner. Självsäkerhet är farlig, under det att självprövning är hälsosam. Ingen av oss minnes den dag, då vårt lekamliga liv tändes. Ej heller minnas vi vår födelsedag. Men vem av oss sörjer för denna ofullkomlighet på minnets område? Säkert ingen. Det är oss nog veta, att vi leva nu. Så är det i andligt avseende viktigast för oss att nu hava medvetande av det eviga livet.

Huru olika ter sig icke de kristnas livsytringar och livserfarenheter! Några leva ett varmt innerligt trosliv i medvetet umgänge med sin Frälsare. Andra stå, så att säga, mera på utkanterna. De älska Herren även de; de äro med bland Guds folk; de taga del med i den kristliga verksamheten, och så vitt människor kunna döma, äro de gudfruktiga. Dock saknas hos dem den frimodighet, den fröjd och hänförelse, som är en följd av det medvetna livet.

Många fråga: *Kunna vi då med visshet veta, att vi äga det eviga livet?* Vi svara: Ja! De kristna icke blott kunna äga den-

na visshet, utan de böra äga den. Medvetet liv eller den inre förvisningen om barnskap hos Gud är en kristens normala tillstånd. Vi hänvisa i detta avseende till vad det står skrivet i 1 Joh. 3: 1—3, 14, 19, 24; 4: 16; 5: 2, 10—21, m. fl. ställen. Denna inre visshet vinnes ej genom några yttre bevis, utan är en den enskildes personliga visshet genom Andens vittnesbörd. I den troendes inre uppenbaras detta liv genom kärleken till Gud och hjärtats längtan att lyda Guds uppenbarade vilja; genom kärleken till Guds barn; genom avsky för synden; genom det levande hoppet om evig salighet samt genom ett varmt intresse att befrämja evangeliets verk till Guds ära och själars frälsning.

Betydelsen av detta medvetna liv är stor. Större än mången tänker. Utan denna inre förvisning äga vi *ingen stadga i vårt kristliga liv*. Det levas fram utan verklig tillväxt. Den kristliga karaktären blir aldrig fast och grundad. *Ingen sann hjärtevilja*. Hjärtat är ständigt oroligt som havets våg. Det fasta vilandet på frälsningsklippan är mera ett fromt poetiskt uttryck än en levande hjärteerfarenhet. Livet kännetecknas mera av ett ständigt skiftande mellan ljus och mörker, tro och tvivel, fruktan och hopp. *Ingen frimodighet i bekännelsen*. Människofruktans snara binder hand och fot. *Ingen stilla djup glädje i Gud*. Söngen, den glada hjärtetsången till Herrens ära, ljuder ej. Söngens döttrar sova. Tacksägelsen är förflamad. Böneumgänget med Gud är matt och förmår ej tillföra själen himmelns skatter. *Ingen hänförelse i arbetet för Gud*. Att gå Guds ärenden och utträtta hans vilja är snarare en tung plikt än en ljuvlig förmån. *Ingen kraft i kampen mot synd och frestelser*. Väktarne på muren sova och fienderna tränga in i hjärtats borg. *Intet levande verksamt hopp om saligheten i Guds rike*. Evighetsvärldens skatter och fröjder förmå icke draga hjärtat uppåt från jorden och dess fäfanliga ting. Glädjen över arvsloften bland de helgade förmår ej frambringa självförsakelse och uppoffring.

Detta är några av de följder ovissheten medför. Den förfärligaste av alla är dock den, att den kan leda helt bort från Gud till evig död. Må det därför bliva för oss alla en viktig sak att nu, *just nu*, få den frågan besvarad: Lever jag? Är någon av eder i ovisshet — *nöjen eder icke med för litet i detta stycke*. Träd fram inför Herren, säg honom vad du önskar, offra allt vad du förstår vara hinder för välsignelsen, och stå inför din Gud med detta beslut i ditt hjärta: jag släpper dig icke med mindre du välsignar mig. På en sådan bön skall Herren svara. Kanske blir kampen hård. Kanske får du skåda ned i djup av mörker i ditt eget inre, varav du aldrig förr haft en aning. Kanske skall det bliva för dig en getsemanestund, en stupad av

mörker, tårar, rop och kval. Men denna strid skall ända med seger. Då visshetens sol börjar skina över hjärtats fält, skall frälsningsfröjden återuppspira. Då vakna sångens döttrar, då förgyller det levande hoppet din utsikt kring dalar och höjd, då fröjdas du i levande Gud.

Give Herren allt sitt folk en sådan förnimmelse av det eviga livet!

O. W. G—r.

Svenska folkets pånyttfödelse.

För Ungdomsvännan av d:r *Henr. Berg.*

Vi älska alla Sverige. Genom Rösiös skrifter och genom Gustav Sundbärgs lilla 40-öres bok »Emigrationen II» (utgiven av föreningen Heimdal i Uppsala) har vi fått kraftiga väckelser ej mindre att betrakta vårt härliga lands nästan outtömliga resurser än ock att se, hur mycket vi försummat i tillvaratagandet av våra naturtillgångar.

Vida viktigare än alla andra skatter i Sverige är dock *det svenska folket självt*. Om detta folk är dåligt, då är Sverige förlorat. Är det däremot »gott i sin innersta rot», då finns hopp för Sverige.

Det är 4 punkter, som ha att göra med Sveriges folks pånyttfödelse, som jag önskar för de unga läsarne av denna tidning betona.

I. Uppfostran.

Vårt skolväsende bör fullständigas i för livet mera användbar riktning. Katekesplugget med utanläsning av Lindbloms »stora», som för 40 år sedan pinade mig och alla andra barn, är nu en saga blott. Nu vill man gå till en annan ytterlighet och slopa kristendomsundervisningen, lära barnen att gamla testamentet är en samling av »myter» och »sagor», att Jesus ej uppstått m. m. Jag anser, att om vårt folk på detta sätt avkristnas i skolorna, skola vi föras tillbaka till barbari. O, att en sann kunskap om Gud och hans frälsningsråd meddelas i svenska skolor! O, att vår lärarekår förstode sitt ansvar i denna punkt. — Frankrikes »morallära» i skolorna verkar avskräckande. Den lille fransmannen får lära sig att »naturen» skapat allt, alltså sig själv! Vilken gallimatias! — *Ett* (levande) språk bör varje lärjunge i elementarläroverken få lära (ej

två eller tre), men lära det grundligt. Vi böra lära oss *ryska språket* här i landet, ty med Ryssland skola vi knyta affärsförbindelser. — Vi böra få hälsoläran meddelad på det *rätta sättet* i skolorna: ej, hur vi äro byggda, utan hurvi skola använda våra själskrafter och vår kroppsmaskin, skall hälsoläran säga oss. — Vi böra lära barnen levnadskonst. Vi böra lära dem i skolorna att använda sina händer. Vi böra hos dem ingjuta kärlek till arbetet, till Sverige, till historien. — — — Jag vet intet kall högre än lärarens. Jag är själv lärare genom min tidskrift »Hälsövänner», och jag känner ansvaret.

2. Alkoholfrågan.

Sedan rösträttsfrågan nu är löst, åtminstone vad männen angår, så ser det ut, som om alkoholfrågan skulle vara den närmaste att behandla. Ja, väl om så skedde! Men jag fruktar, att den får svårt att arbeta sig fram till sin rätt. Det varslar ont, att *ett* politiskt parti vill slå alla frågor under sig. *Alla* politiska partier böra vara *lika* intresserade för denna frågas *rätta lösning*. För egen del ser jag saken så, att småländingen *Jonssons i Hökhult* motion bör understödjas, ända tills den går igenom. Om ej vårt folk befrias från rusdryckernas tyranni, kommer det att allt mer urarta. *Alla* troendes ställning i nykterhetsfrågan bör vara given. Det är en olycka, om »nykterhets-saken» blir ett *medel* för personligt uppsving, förtroendeposter, riksdagsmannaskap och ministerplats. Vi böra *osjälviskt* arbeta för människornas räddning från förgiftning.

3. Den sedliga frågan.

Det är mycket betänkligt att osedligheten i Sverige tyckes växa. Men underligt är det ej, då t. ex. en landsortsläkarens fru på Folkets Hus i Stockholm i ett föredrag jämför äktenskapet med ett spårvägsbolag. Våra »skämttidningar» äro till stor del fulla av osedliga antydningar och historier. Dålig läsning fördärvar moralen. — Vi måste rycka upp oss. *Varje ung man bör vara lika rädd om varje ung flickas heder, som om det vore hans egen syster*. — Äktenskapsbrott är synd, trots att »skön-litterära» män och kvinnor i våra dagar försöka framställa det såsom något lovligt.

4. Den kristliga frågan.

Utan salt ruttnar oftast födan. Utan sann kristendom ruttna alltid samhällen och nationer. Historien och erfarenheten vittna därom.

Guds ord är det pånyttfödande elementet i världen. Utså det i ett människohjärta: det blir ej alltid, ej genast, men ofta,

ofta frukt. Tag bort Guds ord från en människa: det blir mörker, hårdhet, skev uppfattning, villfarelse, olycka, fall, andlig död. Världen är full av människor, som äro andeligen döda.

O vad sådana tidskrifter som Ungdomsvännen ha för en hög och ädel uppgift! De fylla sin mission som solstrålen, som värmer mulden, smälter isen, dödar bakterier och värmer frusna väsenden. Deras gärning är gudomlig.

Vi böra ej nöja oss med något högre mål än svenska folkets pånyttfödelse. Oerhörda uppgift, säger du. Jag svarar: Gud ger kraften, liksom han ger viljan.

”Efter Jul”.

Ombord på ett fartyg, vars kapten var en hängiven kristen, tjänstgjorde en ung styrman, som ännu ej lärt känna Herren. Fartyget gjorde nu sin sista resa för året, och man hoppades att till jul hinna destinationsorten. Särskilt under denna resa hade kaptenen flera gånger uppmanat sin styrman att omvända sig. Men svaret blev alltid detsamma: »Efter jul, kapten».

En afton, då hemlandets kust började skönjas vid horisonten, nödgade kaptenen honom mera enträget än förut att överlämna sitt hjärta åt Gud. Men hans svar blev: »Var lugn, kapten! Snart ha vi jul, och då skall jag hålla mitt löfte».

Kaptenen bjöd honom sorgsen godnatt och gick ned i sin hytt. Knappt tio minuter hade förgått, då ett rop gick över däck: »en man över bord!» Då styrmannen skulle sträcka sig över halvdäcket för att draga in en logg-lina, förlorade han fotfästet och föll över relingen. Allt vad modiga hjärtan och raska händer kunde göra blev gjort men allt förgäves. Han gick till botten.

Huru skulle ej hans dödsängest hava förvärrats av minnet, att han tio minuter förut tillbakavisat frälsningens nåd, som räcktes honom genom fartygets kapten.

Ämnar även du uppskjuta med din omvändelse till »efter jul»?

Många floder synas vara tillräckligt djupa och breda för att vara segelbara, men deras lopp är så stritt, att det är omöjligt för fartyg att komma fram där.

En del människor äro så häftiga och bli på samma gång så lätt bragta i förlägenhet eller vrede, att det ej är mycket bevänt med deras duglighet.

Bygg på klippan!

Bygg ditt hus på klippan, broder,
 Nita fast dess murar där.
 Slagregn, storm och starka floder
 Pröva snart, hur grunden är.
 Vind och vågor rasa må,
 Klippan, den skall stå ändå.

Ej på sanden må du bygga,
 Säker grund den aldrig gav;
 Den för många blev en brygga
 Till hans stolta drömmars grav.
 Är det och ett präktfullt slott,
 Blir det sist en grushög blott.

Broder, skygga ej för ljuset;
 Klippan står i storm och tö;
 Elden prövar själva huset,
 Bygg då ej med trä och hö.
 Hand till verket, var ej sen,
 Bygg med guld och ädelsten!

Hur än havets vågor svalla,
 Klippans grundvat aldrig brast.
 Och då andra fästen falla,
 Står den alltid lika fast.
 Därför hör det om igen:
 Broder, bygg ditt hus på den!

Adolf Thomander.

Från Centralasien.

Tiden flyr och jag nästan skäms, när jag ser, huru länge sedan mitt senaste brev till Ungdomsvännen avsändes. Då jag reste ut, föresatte jag mig att bli en flitig brevskrivare. Länges hade jag ej varit ute, förrän jag fann, att attributet flitig icke passade. Så nya föresatser och — ny skam. Nu är klockan 9 e. m., och i stället för mina kinesiska böcker tar jag nu till pennan för att åtminstone börja några anteckningar. Min Ellen sitter jämte mig, flitig med sitt »missions-

Våra tre kinespojkar.

arbete», som f. n. består i lagning av våra tre kinespojkars — »travargars» — vardagskläder. De ha nyss fått nya trevliga kläder för medel, som en ungdomsklass' arbetsförening ställt till vårt förfogande (till givarne ett hjärtevarmt tack!). I dag på morgonen fingo de befallning att taga på sig sina bästa kläder för att få de gamla lagade. Denna befallning, som jag nästan fruktar, en svensk rustibus på 7—10 år skulle med förtjusning åtlytt, rönte härvidlag duktigt motstånd. Den äldste pojken påstod, att han hellre ville gå naken än taga på sig de bästa kläderna i vardags. Slutligen tog han dock på sig — byxorna. Det är ruter i den pojken, därtill ett läshuvud av första

rang. Vi lästa också vissa förhoppningar på lilla Lai-fu. Den andre i ordningen, U-ik, är mera blyg men snäll och villig i skolan. Den minste, Fangsie, är ej ännu mycket att räkna med, endast sex år gammal, full av sprittande liv och oskyldiga upptåg, precis som en sådan ung man bör vara.

Vår värld omkring oss har för övrigt ungefär samma utseende, som då jag sist presenterade den. Vår kinesiske skollärare står troget på sin post, arbetar varenda vardag i skolan från kl. 6 f. m. till 6 e. m. och predikar med kläm varje söndag, då han vanligen börjar, varefter en av oss andra fortsätter.

Någon ny evangelist ha vi ej erhållit. Vi ha försökt den ene efter den andre men måst låta dem gå igen. Vårt sätt att gå tillväga för att få evangelister har varit att först anställa mannen i fråga som språklärare för att så småningom söka bibringa honom evangelium och tron på Frälsaren. Den siste hade vi omkring ett halft år. Så gjorde han sig omöjlig genom att taga sig en ny hustru varannan vecka och naturligtvis ge den andra avsked. Sådant kunde ej få försiggå på vår station, och, då inga föreställningar hjälpte, fick mannen gå. Sedan ha vi varit utan.

Under sommaren ha bland kineserna pågått strävanden att ställa sig opiumförbudet till efterrättelse. Så ha mandarinerna från regeringen erhållit antiopiumpiller att gratis utdela till dem, som behöva avbryta lasten. Det hela har sett så lovande ut. Från och med kinesernas sjunde månad, skulle ingen i statens tjänst anställd få i någon form förtära opium. Nu äro vi ett gott stycke däröver, och hur ser det nu ut med avseende på opiumbruket? Går man gatan fram i kinesstaden, ser man opiumhandlaren liksom förut sysselsatt med att arbeta sitt opium. Detta tyder på, att han fortfarande har avgång på sin vara. För några dagar sedan voro vi ombedda att komma till en av de högre mandarinerna här i staden, vilkens fru var sjuk. Under samtalets lopp kröp det fram, att hon dagligen rökte opium för närmare tre kronor, svenskt mynt. När hon var för svag att själv röka, måste hennes man, mandarinerna, blåsa opiumrök i halsen på henne. Våra föreställningar, att hon under sådana omständigheter omöjligt kunde bli fullkomligt återställd, bemöttes med axelryckningar. Deras förfäder hade rökt opium och mått bra av det, varför skulle de själva då också icke kunna göra detsamma! När sådana tankar behärska de styrande, huru skall man då kunna begära, att folket i en handvändning skall kunna sluta upp med sitt kära opium? Nej, du arma kinesiska folk! Kejserliga lagar och förordningar förmå föga uträtta, då det gäller att bota din sjukdom och rycka dig upp ur din förnedring. Evangelium och dess frukt, den enskilde individens levande tro på en levande Frälsare, se där det enda botemedlet.

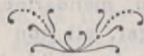
Den 15 i kinesernas åttonde månad, det vill för år 1907 säga den 22 sept. enligt vår tideräkning, firade kineserna sin tredje stora årsfest. Det är en sorts skördefest. Då ställa de ut ett bord framför sin bostad, och på detta bord rada de upp meloner och vattenmeloner, konstrikt utskurna till blommor, samt all möjlig annan frukt. När så på kvällen fullmånen blickar ned på deras utställning, då ser han, att de visa sin tacksamhet för god skörd. Då tända de sin rökelse och bränna sina ljus som offer, och under avbrännande av »crackers» falla de på sina ansikten och tillbedja. Huru mycket av religiös känsla, som ligger till grund, är svårt att säga, men helt visst är den omständigheten, att far, farfar och farfars far gjorde så, den förnämsta drivfjädern till deras handlingar. Men ljuset kommer. Det måste komma. Det har aldrig förr varit så efterlängtadt av Kinas folk, som det är i dag. Men under vilket tecken skall det komma? Skall det komma i den kalla rationalismens tecken; skall det komma under röda fanor och skrånande socialistsånger; eller skall den lilla skara, som följer korssets tecken, förmå att göra sig hörd över detta tusenmila folkhav, så att ej allt för många drunkna i islossningen? Skall den det, då måste dess led förstärkas och detta snart. Läsare av Ungdomsvännen, bed för Kinas folk, bed för dem, som kämpa sin många gånger till utseendet hopplösa kamp där ute, bed och — arbeta! Eder för Herren och kinas folk

John Törnquist.

P. S.

Just som jag avslutar brevet, kommer vår skollärare med en förnyad bön för två fattiga värnlösa kinesgossar, att vi skola taga hand om dem. Vi hava måst bedja dem vänta ännu några veckor, tills vi få se, om vi få några medel till deras underhåll. Vår kassa är redan hårt anlitad för underhåll av de tre, som redan äro upptagna. Jag måste även i dag be dem vänta. Kanske blir det på grund av missionsvännernas i hemlandet uppoffringar möjligt för oss att rädda ännu ett par oskyldiga små undan gatan och eländet. Den kalla årstiden är inne, och detta är för de fattiga liktydigt med svält, nöd och — brott.

D. S.

På smärtans grund.

Jordelivet endast födes
I en kvalfylld smärtetund;
Så ock måste andelivet
Växa fram på smärtans grund.

G. H.

"Hemåt för god vind."

Verklighetsskildring av *A. V. Palmgren*.

»Blås Kajsa!» röt skeppare Per, under det att den ena nordostbyn efter den andra spände seglen på hans skonare, så mycket de tålde. Det knakade i masterna, och vågorna utanför Östgöta-skären begynte att vilja äntra över relingen och göra påhålsningar ombord. Men skeppare Per var gammal och van vid storm och böljor och hade ännu alltid lyckats »klara» både sig och skuta. Sådant hade alstrat mod för att icke säga det övermod, som man finner allt som oftast hos havets »trotsiga hjältar». Betydligt mjukare i sinnet var Karl, hans 20-åriga sjöman, och Emil, koeken, hade redan fått bleka kinder, under det Östersjön allt mer upprördes av den vilda nordosten. De båda unga sjömännen voro från samma bygd, och bäggedera hade därhemma en moder, som var änka. Karl hade i barndomen fått lära sig böja knä i Jesu namn, men den trygga hamnen sökte han ej längre, sedan han blivit sjöman. Emil hade ej sådana barndomsminnen från sitt fattiga hem, och nu då storm och böljor började göra hans 16-åriga liv vacklande och osäkert, visste han ingen annan tröst än att krypa ned vid kajutan och gråta, under det han suckade: »Ack, om jag vore hemma hos mamma. O, att jag aldrig givit mig ut i ett sådant här farligt liv! Hur tror du, Karl, att det går för oss?» Men Karl hade börjat få underliga allvarstankar. Hemmet, den bedjande modern, hans förakt för hennes goda ord och maningar, då han i hamnstäderna sällat sig till dåliga kamrater på krogen, allt det där brusade inom honom liksom havet kring hans bräckliga farkost.

Men skeppare Per ropade: »Var inte ledsna, pojkar, Kajsa har väl snart blåst ut!» — Svaret kom i en fruktansvärd orkanstöt, som ögonblickligen klädde av Pers skuta segel, master och tåg. Ett stycke stormast stod ännu kvar, och vid den gälde det nu att fort surra sig fast, ty nu såg Per och hans tvänne redan modfällda gossar, att det var allvarligt. — En hemsk hög störsjö kastade sig akteröver in på den länsande skutan, gav de lyckligen fastbundna sjömännen ett höstkallt vått famntag, och när de åter kunde se och reda situationen, då var hela akterskrovet krossat, rodret borta, kajutan försvunnen med dricksvatten, mat och kläder. Hade de ej varit lastade med trävaror, så skulle deras gravgenast varit redd i Östersjöns djup. Nu flöto de dock, fastän utsikterna till räddning

på en sådan farkost ej voro synnerligen stora. Natten kom, mulen och lika stormig som dagen. Ännu en dag och en natt med sjöar, som gingo över vraket och rövade mer och mer av livsvärmen ifrån de hungrande och frysande sjömännen! Skeppare-Per svor inte mer så käckt, kocken grät allt bittrare, och i Karls hjärta gingo de varma barnabönerna, jagade av ångest, upp till fadern i himmeln. — Ack, om mor också visste, huru han nu hade det! Då måste väl Gud hava blivit så bestormad av bön, att han varit tvungen att hjälpa och rädda. Men, tänkte Karl — och han tyckte själv, att det låg allvarstyngd i tankarna — ville Gud nu bärga hans liv, så skulle det bli ett helt annat liv härefter. Visserligen hade han givit Gud löften förr, när storm och sjö varit svåra, men sådan nöd som denna, hade han aldrig varit med om, och han trodde, att om han kom därutur med livet, så skulle dessa dagar och framför allt nätter av fasa kväva all lust till det gamla syndalivet. Ja, Gud fick riktigt livstidskontrakt av honom, och nu skulle hans moder få se, att hennes bön ej varit förgäves.

Nej, hennes bön var nog ej förgäves. Tredje dagens eftermiddag, då stormen lagt sig, varsnades haveristen av en ångbåt, som kom och tog honom på släp intill staden V., där de utmattade sjömännen blevo omhuldade och vederkvickta. Kocken kände en obeskrivlig glädje över att vara räddad; han ville genast resa hem till mor. På sjön ville han ej tänka mer, åtminstone denna höst. Ett följande år fann han dock sin grav i vågorna, bland Södermanlandsskären.

Karls allvarliga löften under de mörka dygnet på Östersjön, de glömdes, så snart han kände fast mark under fötterna igen. Det bar till krogen på nytt; där dränktes de dystra hemska minnena, där slet han sig lös ifrån den ömma fadershanden, som varit så nära att fatta honom och nu bringa hans livs farkost i rätt kurs. O huru mycken nöd det tarvas, huru helt vrak man måste bli, innan frälsarefamnen får omsluta den förlorade sonen.

Och nu är det egentligen om Karls sista seglats här skulle ytterligare förtälas något. Kunde nöden bland stormar och vågor ej bringa Karl att på allvar söka hamn vid frälsningsklippan, så hade den trofaste Herren dock ännu ett medel oförsökt. Året efter förutnämnda händelser bröts Karls krafter av en smygande bröstsjukdom. Den hurtige levnadskäcke ynglingen begynte tyna och kinderna blekna. Visst trodde han själv länge på förbättring, och nog fäste han länge sitt hopp vid än den ene och än den andre läkarens ordinationer, men när tvenne somrar gått till ända utan någon förbättring, då förstod Karl,

att han seglade hän mot den okända evighetsstranden. Det blev åter nöd. Syndafördärvets vågor gingo höga, samvetsanklagernas stormar skakade den unge sjömannens bräckliga farkost. »Mor, förlåt mig allt, varmed jag har gjort dig sorg.»

O, det blev en gripande tid i mor Carlssons trevna stuga. Att frälsarekärlekens seger över det förlorade barnet blev en ousäglich glädje för modershjärtat, det förstår den, som erfarit något dylikt, men ock huru vemodsfyllt blev ej på samma gång livet; nu då det blivit hjärteförståelse i livets viktigaste fråga, nu när de gemensamt fingo smaka, huru ljuvlig Herren är, nu när de ville och kunde bära sorger och fröjder gemensamt fram för hjärtevännen i himmeln — ack, nu höll ju Karl på att segla ifrån henne, visserligen inte bort mera utan hemåt!

De minnen och erfarenheter, detta sista år förde med sig, de kunna aldrig tolkas i ord, de böra ej ens föras till torgs, de tillhöra den närvarande tidens allra heligaste och deras verkningar skola först i evighetens värld fullt åskådas och uppfattas. Till ära för Mästaren, som bäst kände vägar och medel, på vilka han skulle kunna nå den ystre sjömannen, må dock sägas, att under Karls sista lidandesår utvecklades ett härligt Guds verk hos honom. Jesus Kristus, korsfäst för hans synd, blev hans stora tacksägelseämne, och att snart få se honom såsom han är — det blev föremålet för hans längtan. — Och med vilket tålmod han bar sitt lidande! Aldrig hörde någon en klagan. Grannar och bekanta, som kommo till honom, fingo blott det intrycket, att här låg en lycklig människa i sina bästa år, väntande på något ännu lyckligare, och de fingo även med sig allvarsord under hans frimodiga bekännelse av den käre Frälsaren.

För modern blev Karl till mycken tröst! »Du får icke sörja, när du vet, att jag får det så gott», brukade han säga. »Du har inte så långt kvar du heller — och däråkas vi därhemma!»

»Hemma, hemma hos vår Fader
Väntar oss en evig frid!»

Icke blev heller Karl helt förskonad för frestarens anlopp. »Tänk, om jag ligger här och bedrager mig med falskt hopp», yttrade han en kväll till den vän, som ofta besökte honom. Men vännen pekade på »Jesu Kristi Guds sons blod, som renar från all synd». Vill du vila på detta och icke på något hos dig själv, så räcker det välsignade blodet till även för dig.» — »Tack Jesus, att det räcker. Tack Frälsare, att jag får hoppas endast på dig» — hördes till svar.

Satan fick emellertid ej längre skrämma. »Nu seglar jag hemåt för god vind», brukade han säga, när det led motslutet.

Modern bad så innerligt, att Herren snart måtte hjälpa honom ur jämmerdalen, när andnöd och hostanfall blevo svåra, men då viskade Karl: »Inte så mamma», min konung vet bättre än både du och jag, hur länge jag måste slipas för att kunna stråla något i hans krona». »Han bärgar mig nog i rätta stunden.»

En tidig vårkväll, när vännen sista gången besökte Karl och hans moder, var rösten mycket matt, men ändock kändes det ganska kraftigt, då han yttrade:

»Där hemma hos Herren jag aldrig skall fälla en tår,
Han torkar dem alla och läker vart svidaande sår.»

Och kort därpå: »Tack för hvarje dyrbar stund tillsammans här — Om söndag är jag i himmeln — då skall ni sjunga Herren Jesus en lovsång, för att han bärgat en syndare, som var förlorad men blev återfunnen». Och detta gjorde vännerna, ty då hade Karl »seglat hem för god vind».

Ungdomens hednamission.

Det av Sv. Missionsförbundets ordf., lektor P. Waldenström, i ett föregående nr av Ungdomsvännen väckta förslaget, att den troende ungdomen skulle åtaga sig underhållet för evangelistläraren Chen i Kina, har framkallat de ungas intresse på många håll, med anledning varav vi gjort en framställan till Sv. Missionsförbundets styrelse, att hans underhåll från och med detta år måtte överföras på de ungas konto. Med anledning härav ha vi från lektor Waldenström mottagit nedanstående skrivelse, som vi härmed adressera till den troende svenska ungdomen.

Stockholm den 30 jan. 1908.

Red. av Ungdomsvännen, Nyköping.

Tack för brevet. Det gläder mig storligen, att den troende ungdomen vill åtaga sig att underhålla evangelistläraren Chen i Kina. Det skall säkerligen även för honom själv bli en stor glädje, när han får höra det. För att ytterligare bidra till sakens utveckling sänder jag här en kliché att avtrycka i Ungdomsvännen. Då få de unga se huru Chen ser ut. Och om Ungdomsvännen skulle finna skäligt att låta förstora porträttet och till förmån för saken sälja det till de unga att sätta på väggen, så skola vi här draga försorg om, att arbetet blir utfört.

Chen är en ovanligt älsklig och begåvad, from och ödmjuk kristen. I tredje häftet av mina reseskildringar från Kina har jag några ord om honom, som Ungdomsvännen gärna får avtrycka.

Den nya evangelistskolan i Kina torde bli färdig att öppnas på sommaren eller hösten 1909. Våra missionärer jämte det amerikanska missionsförbundets hava i ivern tagit itu med bygget utan att invänta vår nästa konferens' beslut. De anse saken så viktig, att de icke kunna tro annat, än att vårt missionsförbund skall vara med därom. Till detta hastande har även bidragit, att material och arbetspriser f. n. till följd av missväxt ställa sig billigt. Därtill kommer, att missionär Tjellström, vår ende »byggmästare» bland missionärerna, har slutat sin period och kommer att resa hem till Sverige 1909. Och det är viktigt, att huset bygges, medan han är kvar.

Säkert skall Chen sända Ungdomsvännen en kinesisk tacksamhetskrivelse, som Ni sedan kan låta göra en kliché av och trycka till glädje för de unga, som kunna läsa kinesiska. För deras skull, som icke kunna det, skall jag laga, att brevet åtföljes av översättning.

Gud välsigne de unga, som tro på Herren. Må hans heliga Ande behålla dem i tron, den tro, som tror orubbligt och enfaldigt, den tro, som lutar på Herrens ord och stoppar begge öronen till för ormens fråga: »Skulle Gud hava sagt?» den tro, som är verksam i kärlek till Guds och vår Herres Jesu ära. Broderligen i Herren

P. W.

Underrättelsen, att Chen nu är de ungas man i Kina, skall helt visst mottagas med glädje av alla våra unga vänner. Och att missionsintresset är starkt bland dem, därom vittnar det varma innehållet i brev, som så ofta hit åtfölja ingående missionsmedel. Och ett större och härligare mål att leva och arbeta för, än att bringa evangelium till dem, som ännu sitta i mörker och dödens skugga, kan väl knappast tänkas. Det är ett arbete, som mer än något annat kan sägas vara vinstbringande. Ju mera vi giva ut oss och offra för saken, dess större blir vinsten, förutsatt att vi göra det till Guds och vår Herre Jesu Kristi ära. Och att de unga nu äga i Kina en representant, som tillika representerar sitt eget folk, det bör giva anledning till särskild glädje. Låtom oss tacka Gud för denna framgång och tillika icke glömma att bedja såväl för Chen som för våra andra missionärer. Blott det, att de kunna vara vissa om, att de unga bedja och bedja tillitsfullt för dem, skall vara en kraftig hjälp och tröst för dem i deras arbete.

Av brev, som vi erhållit från läskretsen framgår, att ungdomsföreningar på skilda håll beaktat E. Kruseys förslag i nr: 1 av Ungdomsvännen för i år och skaffat sig sparbössor för att

i dem nedlägga ett födelsedagsoffer. Vi begagna tillfället att bedja de unga, som ej fäst sig vid detta förslag, att behjärta det och se till, om det icke kunde tillämpas i varje till Sv. Missionsförbundet ansluten ungdomsförening. Till detta förslag skulle vi vilja lägga ett annat, det nämligen, att *dessa födelsedagsoffer till en början anslås till evangelistläraren Chens underhåll*. När sedan förslaget allmännare börjar praktiseras i våra ungdomsföreningar landet runt, torde vi ur dessa födelsedagsbössor få medel nog att underhålla icke blott Chen utan även ett par tre andra evangelistlärare i Kina. Alltså: *födelsedagsbössornas offer oafkortat till evangelistverksamheten i Kina*.

Slutligen ett hjärtligt tack till lektor Waldenström för hans i skrivelsen gjorda vänliga erbjudanden. Chens porträtt med text skola vi taga in i ett följande nr, och i händelse att vi erhålla brev från vår evangelistlärare Chen, skola vi delgiva våra läsare även dess innehåll.

Må Guds välbehag, nåd och rika välsignelse alltid vila över och följa Ungdomens hednamission i dess strävanden för Guds rikets utbredande bland icke kristna folk!

Brutna löften till en moder.

En ung man låg på sin dödsbädd. När en dag en troende sjukbesökare kom in till honom, sträckte den sjuke sina armar mot honom och utropade: »Jag fruktar, att jag går förlorad; jag har nämligen brutit de löften, jag gav min moder.»

»Vad lovade ni då henne?» sporde sjukbesökaren.

»Acke, svarade ynglingen, »innan hon dog, kallade hon mig till sin dödsbädd, och jag gav henne då tre löften: att varje dag läsa i min bibel och bedja; att varje söndag höra Guds ords predikan och att leva så, att jag kunde möta henne i himmeln. Och intet enda av dessa löften har jag hållit.»

Sjukbesökaren svarade då: »de två första löfterna kan ni nu icke uppfylla, men det tredje kan ni likväl hålla.»

»Säg mig, huru detta skall bli mig möjligt», sade med iver den döende.

Den besökande frambar nu budskapet om fri och oförskyld nåd. Ynglingen lyssnade med begärlighet och trodde. Kort därpå gick han för att möta sin moder, frälst av nåd såsom en brand, ryckt ur elden.

Huru håller du de löften, du givit din moder, och huru skall det gå dig, när du nödgas säga ditt farväl till denna världen?

Glädje utan Gud ej finnes.

Glädje, lycka finns väl ingen
 Som ej eftersträvar här.
 Oftast få dock jordetingen
 Fylla djupa själsbegär.
 Efter rikedom man jäktar;
 Och att själen helt försmäktar,
 Tänker man så litet på,
 Blott man guld och pris kan få.

Ungdomstiden är besjungen
 Som en tid, då glädjen ler;
 Trängde dock vår blick till djupet
 Av vart hjärta, då sig ter
 Många själskval, många strider.
 Glädjen uti ungdomstider
 Är blott stumma klagoljud,
 Då man gläds förutan Gud.

Vad är livet **utan** Jesus?
 Blott en hopplös, kvalfull strid.
 Vad är livet då **med** Jesus?
 Fröjd, som skänker hjärtefrid,
 Fröjd, som evigt, evigt varar
 Och som en gång allt förklarar
 För den trötte vandraren,
 Då han hunnit himmelen.

Ej för jorden människoanden
 Utav Herren skapad är;
 Bortom ljusa stjärneranden
 Finns ett hem, och Jesus kär
 Står där väntande och spanar
 Mera, än ditt hjärta anar.
 Hör han beder: **kommen nu!**
 Varför tvekar, dröjer du?

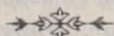
Livsminuterna de ila,
 Stanna icke i sitt lopp;
 Kanske uti mullen vila
 Vänner kära, som sitt hopp
 Haft till Gud. Vill du väl åter
 Möta dem, när Herren låter
 Domsbasunen ljuda klart —
 Vill du? Kom då, kom då snart!

En gång bortom livets skiften
 Då du öfvervunnit allt,
 Då du lämnat mörka griften
 Och i himmelsk skön gestalt
 I Guds härlighet inträder,
 Klädd i vita högtidskläder,
 Skall du salig skåda få,
 Vad du vunnit däruppå.

Att du re'n i ungdomsåren
 Herren Jesus hjärtat gav;
 Att du honom uti spåren
 Sedan följde till din grav:
 Detta du med helgad tunga
 Skall i evighet lovsjunga.
 Vill du väl förlora det
 För en världs fåfänglighet?

För det blod, som en gång runnit
 Ifrån Jesu djupa sår,
 Du, när jordens strider svunnit,
 Härlighetens krona får.
 Evangelii klockor kalla,
 Manande så skönt till alla:
 Vill du stå en gång för Gud
 Som en lycklig Jesu brud?

Maria S—n.

Något från Sparrsätra kristl. ungdomsförening.

Med visst intresse motse vi varje nr av Ungdomsvännen för att få göra bekantskap med någon ny skara ungdomar, som ställt sig i ledet för att kämpa Herrens strider. Det har blivit så vant att få göra bekantskap med nya, troende vänner för varje månad, så det har övergått till ett behov rent av. Ungdoms-

Sparrsätra kristliga ungdomsförening.

vännen hade tvivelsutan kommit på en mycket lycklig idé, när den började med att presentera den troende ungdomen för varandra landet runt. Sådant kan ej annat än verka till välsignelse, stärka tron och uppväcka kärleken. Att bara se den ena skaran efter den andra liksom passera förbi talar ett mäktigt språk om nåd och seger. Det är genom dessa många gudfruktiga unga män och kvinnor, som Gud vill kasta ut frälsningens eld till de många i vårt kära Sverige för att ej tala om hednavärlden, som ännu vandra i mörker och dödens natt. Visserligen är det en både stor och svår uppgift, men när vi betänka, att Herren vill

vara med uti det arbetet och genom sin Ande helga och välsigna det, då komma vi osökt att tänka på Psalmistens ord: »Med Gud vinna vi seger». Tänk, att från ungdomen få vara med uti detta arbete! Vilken nåd! Ja, det är, må man väl säga, att bliva sin egen lyckas smed, att göra framtiden ljus och lycklig och lägga en god grund för den kommande evigheten. Och för det andra göra vi ju även andra lyckliga genom det samma. Gud vare lov, att han vill använda oss alla i sin vingård!

Aven till Sparrsätra ha Gud vänt sitt öra för att höra, vad de gudfruktiga begära. Under jämt tio år har här funnits en liten ungdomsförening, varierande mellan 12—20 medlemmar, och dessa hava sida vid sida med missionsföreningen kämpat, bedit och trott. Under nästförfluten vinter lät ock Herren sin Andes vindar blåsa, och rätt många böjde sig för dem och anammade evangelium till frälsning.

Det var en ljuvlig tid, och det kändes som en större förmån än varje annan att få vara med, då fälten vitnade till skörd. Genom vår Guds innerliga barmhärtighet ha ock de flesta utav denna skörd blivit bevarade och äro fortfarande Jesu vänner, och genom dem har den lilla ungdomsföreningen fått liksom nytt liv. Den har växt utåt till mellan 40 à 50 medlemmar och inåt till ett djupare liv och anderikedom.

Må den dyre Frälsaren fortfarande få vara medelpunkten och giva oss mer av sitt sinne! Vårt måtto är att söka göra Jesus känd bland både unga och gamla och fördenskull, bedriva vi söndagsskolverksamhet, bidra till att underhålla en resepredikant i Sydvästra Upplands Missionsförening samt till Svenska Missionsförbundets mission.

Troende vänner och ungdomsföreningar! Låt oss verka medan dagen varar! Snart kommer Jesus. Samlens med oss så ofta I kunnen till bön- och bibelstunder, ty det skall giva oss frimodighet att ge skäl för det hopp, som uti oss är. Gud med oss! Varen alla hjärtligt hälsade av Sparrsätra Ungdomsförening?

V. L—n.

Tänkar och reflexioner av en "beväring".

Min avsikt med dessa rader är egentligen att besvara frågan, huru de värnpliktige ha det på exercisplatserna, en fråga, som ofta framställs av dem, som ännu icke exercerat, samt av kvinnor och äldre. Nog få också alla dessa svar på sina frågor, men om svaren alltid äro sanna, det lämna vi därhän. Oftast framställes detta liv i mycket ofördelaktig dager, ja, man rent

av bemödar sig om att måla det i så mörka färger som möjligt. Detta känna säkerligen alla till.

Varför målar man då exercislivet så mörkt? Först och främst beror det nog på benägenheten att vilja sjunga i samma tonart, som andra sjungit och sjunga, samt på mångens böjelse att göra det onda värre än det är. För det andra vore man ju ingen »hjalte», om man ej hade att berätta om gräsliga strapatser, som man fått utstå. Och för det tredje sakna dessa svartmålare den rätta fosterlandskärleken, varför de heller ej bry sig om, ifall de skada sitt eget fosterland. Ja, mången påstår sig helt enkelt icke äga något fosterland.

Jag har vid tanken härpå ofta undrat över, att t. ex. skogsarbetaren ej för en högljudd klagan över, huru illa han får fara under den kalla vintern, huru han får frysa och leva av tarvlig kost; eller fabriksarbetaren, huru han året om får stå inne i en fabrik, insupa skämd luft och ådraga sig tärande sjukdomar; eller skraddaren — varför klagar icke han över, att han året om måste sitta hopkrumpen över sitt arbete till skada för andnings- och matsmältningsorganen. Varför klaga ej alla dessa? Nej, ty de veta, att de skulle bli ansedda som ena stackare, om de klagade över sådant. Och därför låta de bli.

Sådant där ovederhäftigt beväringsspråk har fört mycket ont med sig. Mången börjar redan vid 15 à 16 års ålder känna bävan för exercistiden; andra resa över till Amerika och stanna där hela sitt liv för att undkomma exercisen. Många mödrar fasa också för sina söners skull. Jag känner en mor, som blev formligt sjuk, då hennes son skulle ut på slätten. När sonen emellertid efter några månader kom hem, var han betydligt fetare och såg mycket mera välmående ut, än då han reste ut. Och om hon ej tillfrisknade förr, så gjorde hon det väl då.

Mången anser *troende* ynglingar beklagensvärda för exercisens skull. Men varför skola de beklagas så djupt, och jag undrar, om vi egentligen tycka om att beklagas härför. Vi ha ju icke fallit i synd eller gått bort ifrån Gud, ej heller fördärvat oss i kroppsligt avseende. Icke skola vi väl beklagas därför, att vi få lära oss försvara vårt fosterland.

I Uppb. 2: 13 läsa vi: »Jag känner dina gärningar, och varest du bor, där varest satans tron står.» Nog känna vi, att »satans tron» finns på exercisplatserna; men så hava också vi, som skola dit, att tillägna oss de särskilda löften, som gälla för dem, som skola bo på en sådan plats. Men inte regera de onda makterna endast på exercisplatserna. Är det bättre t. ex. på fabriken bland ogudaktiga kamrater att åhöra deras ofta råa tal?

Skulle för övrigt vi såsom troende lita på oss själva och

tro oss säkrare på mindre farliga platser, så tror jag, att det ginge illa för oss, var vi än vore. Ej ens i hemmets lugna sköte skulle vi då kunna vara trygga och bevaras. Nu få vi gå ut till exercisplatsen med Gud såsom vårt stöd och vår hjälp. Och den, som *vill* bliva bevarad, han *kan* också bliva det. Det är visst.

Man säger visserligen, att mången går bort ifrån Gud under denna tid, och erfarenheten bekräftar också detta påstående. Vi voro ganska många troende på Malmslätt — den plats, där jag exercerade —, och av dessa troende gick *en* bort ifrån Gud. Han hade blivit troende på vintern och skulle samma år ut och exercera. Men jag är fullt övertygad om, att han gått bort ifrån Gud, även om han sluppit sin värnplikt. Jag känner två andra ynglingar, som blevo vunna för Herren samtidigt, men de äro bevarade och lyckliga i Herren. Där ej ett helt genombrott skett i själen, verkat genom Guds Ande, och där ej hjärtat är fullt ärligt för Gud utan lever i något hemligt samtycke till synd, där blir det förr eller senare avfall, antingen det sker på exercisplatsen eller annorstädes. Livet på slätten kan ju göra, att det går fortare än eljest, men ett liv utan ärlighet för Gud kan *icke* bestå i längden.

Den åter, som är uppriktig och ärlig i sin ande och vill förbli Herren trogen, kosta vad det vill, han har intet att frukta av exercistiden. Han kan visserligen få uppbära smälek för sin tro och få höra åtskilligt ruttet tal, oanständigt skämt och slippriga visor m. m., men även om sådant plågar honom, driver det honom också närmare Gud.

Jag såg för någon tid sedan följande fråga framställd i denna tidning: »Göra de troende ynglingar rätt, som för att undslippa sin värnplikt utvandra till Amerika? »Jag tänkte då: är det endast värnplikten, som driver dem ur landet, så kan det för visso ej vara rätt. Det är ju rent av löjligt, att unga kraftiga män resa ända till Amerika för att undslippa sex månaders exercis. Borde vi unga män ej med glädje giva detta offer för de förmåner vi ha såsom svenska medborgare? Och borde vi ej av hjärtat instämma i den svenska folksången: »Du gamla du fria» och i synnerhet i sångens sista ord: »Ack, jag vill *leva*, jag vill *dö* i nordens?»

I nästa nr vill jag, med redaktörens tillåtelse, meddela något från min vistelse på Malmslätt förlidet år, om jag därmed kunde bota exercisskräcken hos någon svensk yngling.

B. A—n.